

Jacobo Feijóo

Martín Rodríguez

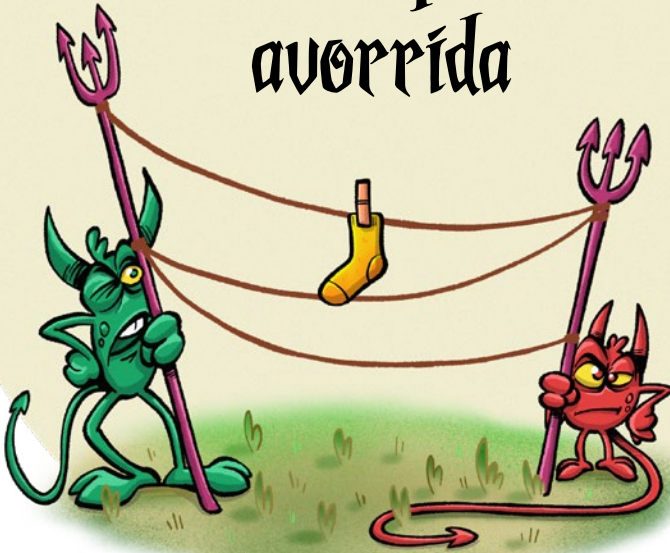
El cas dels calcetins desapareguts

LA TIRA
bromera

1

Una vesprada avorrida

Aquella setmana no hi havia massa moviment en l'Agència Mortis Causae.

Lazlo feia els seus experiments entre núvols de vapor, explosions i sons d'electricitat mentre remugava combinacions i fórmules molt rares. Per la seua part, Chong-Duy dormisquejava, una cosa molt normal en ell, espatarrat en terra com si fora una estora porcina.

I mentrestant, jo pensava en les meues coses i contes-
tava alguns comentaris de les meues xarxes socials.

«Ets tan genial com un festival!»

«I elegant com una cavallera errant»

«Ets única quan et poses la túnica!»

«Em sembla que ets el mateix
del comentari d'abans, no?»

«T'adore, encara que no t'haja vist mai
ni mai haja parlat amb tu ni recorde bé
el teu nom! Era Maurícia, no?»

o/

«Em caus malament i ets més
coenta que una rata amb una dent
d'or i amb l'alé pudent de croquetes
barates (soc @stultus, per si no te
n'havies assabentat).»

«Les rates mengen croquetes? Oo.»

–Ains –vaig sospirar–. Ser *influencer* té els seus pros i els seus contres. Sempre hi ha un trol amargat amb ganes de fer-te la guitza només per fer-se notar.

«Si algú té glamur i aconseguix que les palometes ballen en la meua panxa, ets tu.»

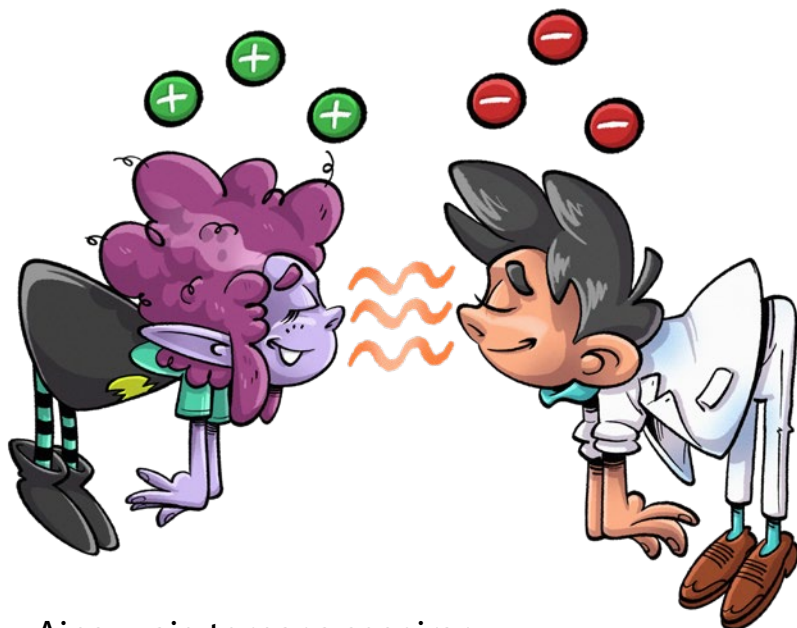
Aquell comentari l'havia fet Massi Modutti, un altre *influencer* de la moda a qui jo agradava a muntó. Vaig pensar en ell... Era un xicon elegant, ben plantat, educat, amb un estil clàssic que feia caure de cul. No estava gens malament, les coses com són. Vaig deixar escapar un «Mmm» de satisfacció.

–Hauries de quedar un dia amb ell –va contestar el meu amic Lazlo, com si poguera llegir-me el pensament–. Els pols positius i negatius dels imants s'atrauen.

–Això és una metàfora per a dir que ens agradem els dos sense saber-ho? –vaig preguntar.

–Eh? Ah? No, no... És que estava fent un experiment amb un imant i acabe de confirmar que és veritat: els pols oposats s'atrauen. Deixa'm anotar-ho en la meua llibreta...

Xe, i quina ràbia. Fins i tot Lazlo es despistava de seguida amb altres temes quan les meues preocupacions eixien a reluir.

–Ains –vaig tornar a sospirar.

Com que no hi havia res a fer, em vaig acomodar a la cadira i vaig començar a fregar-me el clau dret, que és el que faig quan pense. Mentrestant, Chong-Duy va roncar una mica i va espantar amb l'orella una mosca que, la veritat, no semblava molt espantada.

Com podria fer jo per a conèixer Massi en persona? Segur que si s'adonava que jo era una vampira tot es complicaria. Excepte el meu amic Lazlo, el científic, i el meu porc vietnamita, ningú coneixia el meu secret. El que té de bo això és que els vampirs no podem eixir en les fotos ni en els vídeos, així que en les meues xarxes socials jo era la *influencer* més misteriosa de totes. Però, d'altra banda, com que ningú m'havia vist, ningú sabia que jo era una vampira, cosa que podria espantar els que ho descobriren.

«Fes-te una foto un dia i parla'ns en un vídeo! Ningú vist tan bé com tu!»

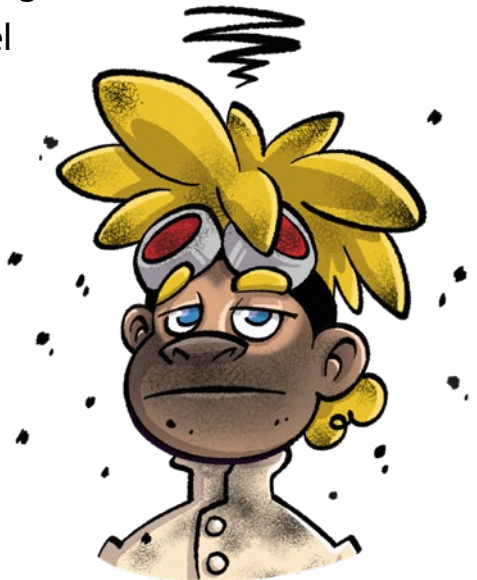
Vaig tornar a fregar-me lentament el clau dret, donant-li voltes a la meua característica vampírica una vegada i una altra i preguntant-me d'on eixia aquell tret tan meu.

–Mesclaries el potassi amb aigua?

–em va preguntar Lazlo, des del laboratori.

–Mmm... Sí –vaig contestar jo sense parar molta atenció, perduda en els meus pensaments.

Mentre se sentia una explosió per algun costat i Lazlo deia «Mala idea; ho anote», alhora que s'ensutjava la cara de negre, vaig tindre una revelació. Si el meu problema es devia al fet que tenia dents de vampira, per què no anar al dentista? Potser ell em podria donar una resposta! En Negròntia en teníem un de molt reconegut, del qual m'havien parlat molt bé els cosins de Maria Pupi i que també m'havia recomanat Pere, el domador d'aranyes amb bones manyes. Havia de

prendre una decisió respecte al meu problema i no vaig tardar a tindre-ho clar: aniria al dentista.

–No importa el problema, importa la solució! –vaig exclamar en veu alta.

–Solució alcalina, com el lleixiu! –va respondre Lazlo des del fons–. Més pH! Crec que amb això puc establir la fórmula. Gràcies per la idea, Carmilla!

Chong-Duy va obrir l'ullet i em va mirar de reüll amb complicitat, com dient-me que Lazlo mai s'assabentava de res.

Vaig somriure. M'agradava prendre decisions per a apartar els dubtes i estava segura que aquesta havia de ser una bona elecció.

–Em vestiré per a l'ocasió! –vaig rematar, amb un somriure, com sempre faig quan comença una aventura.

Chong-Duy va esbufegar.

